

1

—Fes-te enrere, Senyor de les Tenebres, o et partiré pel mig amb la meva espasa. Torna amb les teves ombres, amb les criatures malignes, amb els monstres que viuen en la foscor. I no surtis més del teu forat, perquè si ho fas, Senyor de la Foscor Pudenta, la llum de la meva espasa et tornarà cec i sabràs el gust de la teva sang negra quan et travessi amb l'espasa i et talli el cap, els braços i les cames; llavors aniré pels pobles i les ciutats i ensenyaré a aquells que la vulguin veure la teva cua com un triomf de la meva amiga l'espasa i jo. Tothom coneixerà llavors qui ha derrotat el mal: el petit, però valerós, Eduard el Gran. I...

No sabia si posar-me a plorar. De ràbia. Només feia dos dies que jugava amb la meva espasa galàctica en la meva lluita a mort contra les forces invisibles d'ocupació. Ahir va venir a veure'ns, des del poble, l'avi Oleguer. Va portar-nos, a mi i a la meva espasa galàctica, a un parc amb gronxadors —i és que encara no sap que els gronxadors són per als més petits— i em va demanar l'espasa per jugar-hi ell. Diu que va apropar-se al quiosc, després a la font, que va trobar un vell amic, però que, quan va tornar, ja no duia l'espasa.

L'havia perduda! Prou que vàrem fer i desfer tot el camí, però de l'espasa, res de res. Em vaig empipar molt: sentia les galtes que em cremaven. Com era possible? Un grandot jugant amb una espasa! També vaig rondinar tot el camí de tornada a casa i, tot i que l'avi em deia que me'n compraria una altra, jo sé que no. Me la van portar els pares d'un país molt llunyà i l'avi ja no està d'humor per a viatges: amb prou feines ens ve a veure. La meva espasa galàctica és negra i sembla de vidre: quan prems un botó daurat s'encenen llums de set colors que puguen fins a la punta, alhora que fa xiulets i sorolls espacials.

Però no m'estranya que l'avi la perdés: me n'havia d'haver adonat abans. La mare diu que l'avi està perdent la memòria, que ja no sap el que es fa amb les coses. Si ja havia perdut tota una guerra ara fa seixanta anys! No sé quina, ni com es pot perdre una guerra, però el que és cert és que va ser la primera cosa que vam perdre a la família. Després un germà seu —m'han dit— va perdre la vida en un accident. I com que vaig preguntar si no l'havia trobada encara, em van dir que «perdre la vida» volia dir morir-se. Però, ves, un altre que perdía alguna cosa. El pare es passa la vida perdent les claus de casa i així molt sovint el trobem assegut a les escales tot esperant que la mare —que és mestra d'educació especial— torni de la feina, o sigui de l'escola. Quant a la mare, em diu sovint que li farà perdre la salut, que si sóc un tabalot i que faci el favor de cridar menys, que les coses no es diuen cridant. I com que jo pregunto què?, què?, ella em torna a dir que li estic fent perdre

la salut, que vol dir posar-se malalta i que vingui el metge. I el meu germà Aleix no para de dir-me que em perdi una mica, que vol dir que me'n vagi de casa i que no molesti, però qui molesta sempre és ell. Em fa pessics, em dóna puntades de peu, m'empaita, vol les meves joguines i, fins i tot, la meva espasa galàctica. Un noi de catorze anys no ha de jugar amb espases galàctiques —diu el meu pare— si vol ser un home de profit, que no sé el que és. Però a mi no m'agrada que em digui que em perdi, perquè jo no vull ser un perdut ni tampoc perdre'm. Si em perdo un dia segur que ploraran molt i s'estiraran els cabells. Li estaria força bé a l'Aleix que perdés alguns cabells. Devem ser una família molt perduda, per aquestes coses i per moltes d'altres que no puc dir perquè són secretes: l'espasa m'ha fet perdre la gana, la son i la mare afegeix que la rialla.

Sense espasa, un rei no pot governar! Ni un cavaller valent podria lluitar a la guerra i salvar el seu poble, ni tallar els set caps del drac si un dia decidia presentar-se. Ni jo podria guanyar el Senyor de les Tenebres! Si se n'assabentava estava perdut. I aleshores sí que estaríem tots ben perduts: en un no res hauria mort tota la família. I la destrucció i el caos s'estendrien arreu. Per això, com diria l'Aleix, tenir l'espasa és ja un assumpte nacional de vida o mort.